

ماده واحده: بمنظور بازسازی و توسعه تاسیسات آب شهرها و تکمیل طرحهای نیمه تمام فاضلاب و اولویت دادن به اجرای طرحهای فاضلاب به شرکتهای آب و فاضلاب اجازه داده می شود بخشی از منابع مالی مورد نیاز این طرحها را به طرق مشروحه زیر تامین نمایند:

تبصره ۱: به شرکتهای آب و فاضلاب استانی اجازه داده می شود بخشی از هزینه های برقراری انشعاب، بعنوان حق تفکیکی مذکور در ماده (۱۱) قانون تشکیل شرکتهای آب و فاضلاب مصوب ۱۳۶۹ را بر اساس تعرفه های مورد عمل آبانماه ۱۳۷۶ متناسب با رشد سالانه حق انشعاب در شهرهای با جمعیت بیش از یکصد هزار نفر، وصول و منحصراً برای اجرای طرحهای فاضلاب و بازسازی و توسعه تاسیسات آب همان شهر هزینه نمایند. (ضمناً مفاد ماده ۱۱ قانون تشکیل شرکتهای آب و فاضلاب، کماکان لازم الاجرا می باشد

تبصره ۲: به شرکتهای آب و فاضلاب استانی اجازه داده می شود به میزان متوسط ده درصد (۱۰٪) علاوه بر نرخهای مصوب حق انشعاب آب و آب بهاء تا زمان نصب انشعاب فاضلاب در شهرهایی که طرحهای فاضلاب در آنها در دست اجراست دریافت نمایند. مطالعه فاضلاب شهرهایی که اجرای طرحهای فاضلاب در آنها ضروری است از محل تسهیلات این بند شروع می گردد.

تبصره ۳: تا زمان تشکیل شورای اسلامی شهر اجازه داده می شود هیأتی مرکب از استاندار، رئیس سازمان برنامه و بودجه استان، مدیر عامل آب و فاضلاب استان و یک یا دو نفر از نمایندگان مردم استان در مجلس شورای اسلامی به انتخاب مجلس (به عنوان ناظر)، راه کارهای مشارکت مالی مردم و سایر بخشها و ایجاد تسهیلات برای اجرای طرحهای آب و فاضلاب شهرها را بر اساس پیشنهاد شرکت آب و فاضلاب استان بررسی و تایید نموده تا پس از تصویب وزیر نیرو توسط شرکتهای آب و فاضلاب به اجرا درآید.

تبصره ۴: شرکت مهندسی آب و فاضلاب کشور و شرکتهای آب و فاضلاب استانی مکلفند چهارچوبهای حقوقی و قراردادی لازم بمنظور تشویق بخش خصوصی در امر سرمایه گذاری، توسعه و بهره برداری طرحهای آب و فاضلاب را فراهم نمایند. شرکت مهندسی آب و فاضلاب کشور بنماینده گی از طرف دولت مسئولیت نظارت بر کیفیت ارائه خدمات و تعرفه های اعمال شده را خواهد داشت.

تبصره ۵: کلیه کمکهای خیرخواهانه که برای ساخت ابنیه، تاسیسات و ماشین آلات مشخص یا تامین بخشی از منابع سرمایه ای اجرای طرحی محلی، از سوی افراد حقیقی یا حقوقی به شرکتهای آب و فاضلاب می شود تا زیر نظر هیأت مذکور در تبصره (۳) هزینه گردد. این کمکها جزئی از حقوق عمومی نظیر حق انشعاب و سایر خودیاریهای مردم قرار گرفته و قابل تبدیل به سرمایه یا تقسیم بین سهامداران و یا قابل صرف برای جبران زیان عملیاتی شرکتها نمی باشد. این هزینه ها از سوی وزارت امور اقتصادی و دارایی بعنوان هزینه های قابل قبول تلقی می گردد.

تبصره ۶ : هرگونه افزایش ناشی از اجرای این قانون در مورد ساختمانهای اداری مربوط به دستگاهائی که از درآمد عمومی استفاده می نمایند باید به تصویب دولت برسد